

வெள்ளைக் கிரகம்

தில்லைநாதன் பனிக்ரன்

கவிதையில் வருகின்ற நீலக் கடலும் அலையும்
கடல் பற்றிய வலியின் சித்திரங்களும்
நிலத்தோடும் வாழ்வோடும் நம்மை
கொழுவுகிறது.

நினைவின் சுமைகளும் முகாந்திரங்களும்
மரணத்தின் சுவடுகளும் கவிதைகளைப் படித்து
முடித்த பிறகும் நினைவில் மணக்கின்றன.
நிறையக் கவிதைகள், தேங்காத கால நதியாய்
பிரவாகிக்கின்றன. ஒரு இளைய குரலுக்குள்
அத்தனை நீர்நற்று. போர் எல்லா வடிவிலும்
படர்ந்த நிலத்தில் அதன் தாக்கங்கள் தூலமாய்
தெரியாத நிலத்தில் ஒரு கவிஞன் தன்னை
வரித்துக்கொள்வது தன்னை
எரித்துக்கொள்வதற்கு ஒப்பானது. நெருப்பில்
நினைந்த இதயத்தில் இருந்து வரும்
கவிதைகளில் வெளிச்சம் இருக்கும்.

எம் நிலத்தின் வீரர்கள் எப்படியும்
வந்துவிடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையை
ஊட்டுவதிலும் இவரின் கவிதைகள்
பவித்திரமாய் எழுகின்றன. போரின்
அகத்திணையாய் இக் கவிதைகளில் காதலும்
பிசுபிசுக்கிறது. தேர்ந்த மொழி, சரியான
சொற்கட்டு, கூர்மையான கவி வடிவம் என
காலம் செதுக்கிய கவிஞனாக பவித்ரன் இனி
கவனம் பெறுவார். பட்டு, உழல்ந்து எழும் ஒரு
கவிமனதின் வார்த்தைகளில் கனதி
மிகுந்திருக்கும்.

இளம் வயதில் எம் நிலக்கவிகளுக்கு நேர்கின்ற
வாதைமிகு வாழ்வு, இந் நிலத்தில் மகத்தான
கவிகளை உருவாக்கும் கால விளைவாகவும்
மாறுகிறது. அதில் பவித்திரனும் அவரின்
தீர்க்கமிகு கவிதைகளும் வரவாகின்றன.

தீபச்செல்வன்,
கிளிநொச்சி,
25.04.2023

வெள்ளைக் கிழங்கு

தலைநகரின் பனிநிலை

வெள்ளை இரவு

வெள்ளை இரவு

■ கவிதைகள்

தில்லைநாதன் பவித்ரன்

முதல் பதிப்பு : மே 2023

விலை : உரூபா 600.00

முன்னடைப்படம் - பிரவாகினி @ Thara Prabu

VELLAI IRAVU

■ Poems

Thillainathan Pavithran

176/ B, Lower Road, Orrs Hill, Trincomalee.

thillainathanpavithran@gmail.com +94 77 8191 678

Copyright : © T.Pavithran

First Edition : May 2023

Cover Design : பிரவாகினி @ Thara Prabu

Printed @ SHRIRAM PRINTERS, TRINCOMALEE

0777555738, shriramanathan@hotmail.com

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

உள்ளொளியானவர்க்கு...

வெள்ளை இரவில்

நம்காலத்தின் ஒளியையும் நிழலையும் கூடக் காணலாம்.

கருணாகரன்

கவிதைகள் உருவாகுவது எப்படி என்றறிய முடியாத மர்மத்தை மேலும் நிரூபிக்கின்றன பவித்ரனின் இந்தக் கவிதைகளும்.

ஓவியத்தில் நிற்கிற மரத்தை வெட்டி அழிக்கவோ எடுத்துச் சொல்லவோ முடியாததைப் போலவே கவிதையில் நிலை கொள்கிற சொற்களையும் அவை உணர்த்தும் அர்த்தத்தையும் எதனாலும் நிரமூலமாக்க முடியாது.

ஆனால் அவற்றினூடே முடிவற்றுப் பயணிக்கலாம். இந்தப் பயணத்தில் பெறுகின்ற தரிசனம் வாழ்வை ஒளியூட்டுகிறது. காலம், சூழல், வரலாறு, வாழ்க்கை எல்லாற்றிலும் தன்னுடைய அவதானங்களையும் சிந்தனைகளையும் இணைத்து சொற்களின் வழியே இந்தச் சித்திரங்களை உருவாக்கியுள்ளார் பவித்ரன்.

இதனால் இவை காட்சியாகவும் படிமங்களாகவும் நேர் நின்று உரையாடும் குரலாகவும் மாறி ரூபம் கொள்கின்றன. காலத்தைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் காலத்தைக் கடந்து நிற்பதாகவும் மாறி மாறி கோலம்காட்டும் இந்தக் கவிதைகளில் நம்காலத்தின் ஒளியையும் நிழலையும் கூடக் காணலாம்.

இந்தக் குரலுக்கு, இந்தச் சொற்களுக்கு, இந்தக் காட்சிகளுக்கு, இந்தப் பயணத்துக்கு நம்மைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டால் நன்மைகள் அதிகம். அதிசயங்கள் அதை விட கூடுதல்.

செரிக்கவும் விடாமல் கடந்து போகவும் விடாமல்
தொல்லைப்படுத்தும் “வெள்ளை இரவு”.

முனைவர். இ.நா. ஸ்ரீஞானேஸ்வரன்
'மாயன்'

கவிதைகளை யாருக்காக எழுதுகிறான் கவிஞன் என்ற கேள்வியை
நாமெல்லோமே கேட்கிறோம். அவன் எழுதுவது தனக்காகவே.
கவிதைகள் மட்டுமல்ல எந்தவொரு கலைப்படைப்பும் அதனைச்
செதுக்குபவனைத் திருப்திப்படுத்தவே உருவாகின்றது.

அவ்வாறாயின் அக்கலைப்படைப்பு எப்போது வெளியாகின்றது?
தானடைந்த திருப்தியை அடுத்தவரும் அடையட்டும் என்று எழுதியவன்
நினைக்கின்ற தருணத்தில் அது வெளியிடப்படுகின்றது. வெளியீடு
வாசகனுக்கானது. அது படைத்தவனுக்கானது அல்ல. அவ்வாறு
வெளியிடப்படுகின்ற கலைப்படைப்பினை வாசகனும் நுகர்ந்து அதனால்
திருப்தியடையும் போது அப்படைப்பு வெற்றியைப் பதிவுசெய்கின்றது.
படைப்பின் வெற்றிபடைத்தவனுக்கு புகழைத்தரும்.

அவ்வகையில் பவித்ரனின் வெள்ளை இரவுகள் வெளியாகின்றது.
குறியிடல் கவிதைத் தொகுப்பின் பின் தன்னளவில் மிகப்பெரிய
பாய்ச்சலைப் பதிவுசெய்து வெளியாகியுள்ள இக்கவிதைத் தொகுப்பில்
வாசகானுபவம் மாய உலகமொன்றை வாசகனுக்கு விரியச்
செய்திருப்பதைநாம் அனுபவிக்கலாம்.

இலகுவானதும் பரிச்சயமானதுமான சொற்கள் கவிதைகளுக்கு
கனத்தைச் சேர்க்கின்றன. நாளாந்தம் நாம் சாதாரணமாகக்
கடந்துசெல்லும் விடயங்களை மற்றொரு கோணத்தில் பார்க்க முயலும்
பவித்ரனின் கவிதைகள் சொல்ல வரும் செய்திகளில் இடர்ப்படும்
உண்மை எங்களைச் சுட்டெரிக்கிறது.

வாசகனுக்காகப் படையிலிடப்பட்டுள்ள “வெள்ளை இரவு” சொல்லும்
செய்திகளைச் செரிக்கமுடியாது அல்லலுறுவது நான் மட்டுமல்ல..
நீங்களும் தான் !

உணர்வுகளின் பயணத்தை உயிர்ச் சாலையில்
நகர்த்தும் பவித்ரனின் வெள்ளை இரவு

கொட்டிய ஆரன்

இளங்கலைஞர் திரு. தில்லைநாதன் பவித்ரன் எனும் ஒரு கவிதைப் போராளி. இவனது கவிதைகள் உணர்வுகளின் பயணத்தை உயிர்ச் சாலையில் நகர்த்துபவை. ஒரு பொருளைத் தன் கவித்திறன் கொண்டு பல்விம்பங்களாய் பிரசவித்து விடுகிறவன். இரவு பற்றிய அவனது கவி விரிப்பொன்றில்..

"....இரவின்

தொடக்கத்தையும் அதன் முடிவையும்

பைத்தியக்காரனும் கவிஞனும்

அனுபவிப்பதைப்போல இங்கெவரும் அனுபவிப்பதில்லை..."

"...இரவின் கறுப்பை

பைத்தியக்காரன் தன் உடலில் பூசிக்கொள்ளும் அக்கணத்தில்
கவிஞன்

இரவை குடித்து முடித்து விடுகிறான்..."

இங்கு அகவயம் புறவயம் பற்றிய எழுந்திருப்புகள் அழகாக ஆலாபனை செய்கிறான் கவிஞன். இரவைப் பூசுதல் என்பதில் பித்தனின் இரவு புறவயமானது.. அந்த உணர்வு அப்போதே தோன்றி அப்போதே வற்றிவிடும். ஆனால் இரவைக் குடித்தல் என்பது அகவயமானது. மீண்டும் மீண்டும் அசைபோட்டு அனுபவித்து புதிதுபுதிதாகப் பெற்றுத் தள்ளுவது.

எனவே, இதை GIS மொழியில் கதைப்பதானால் பித்தனின் இரவு ஒரு vector map ஆனால் கவிஞனின் இரவு ஒரு Raster map. பல attribute தகவல்கள் கொண்ட பல லேயர்களைக் கொண்டது. இன்னும் சொல்லப்போனால் பித்தனின் இரவு கோடுபோன்றது ஆனால் கவிஞனின் இரவோ.. பல நுண்ணிளைகள், பல்தள மடிப்புகள் கொண்ட மிக நீண்ட பிரவாகம் என கவிதை எனக்குச் சொல்லி நிற்கிறது.

இவன் நரம்பின் குறுக்குவெட்டைத் துணிவதற்கு இதுவொன்றே போதுமாக இருக்கிறது... பின்நவீனத்துவம், மரபுகளின் தகர்ப்பு என அவன் உணர்வுகளின் பரிமாணத்தை மலின்படுத்திவிட முடியாது. இவனது கவிகள்.. அவை எல்லாவற்றையும் தாண்டிய ஓர் சுதந்திர வாசம் காண்பவை... சமூகவெளிகளின் ஆழம் ஊடறுப்பவை..

தம்பி பவித்ரனின் கவிப்பயணம் இன்னும் பல காலமைல்களைக் கடக்க வேண்டுகிறேன் ... வாழ்க!

என்னுடைய சொற்களுக்கு சிறகுகள் இல்லை ஆனால் அவை எப்போதும் என்னை வானவரம்பிலேயே மிதக்கச்செய்கின்றன. எனக்கும் கவிதைகளுக்கும் குமான ஊடாட்டத்தை இவ்வாறு விழிப்பதே பொருத்தமென நினைக்கின்றேன். கவிதை என்பது ஒரு கருவிமொழி. இந்தமொழி கவிஞனிடத்தில் உள்ளிருந்தும், வெளியிருந்தும் உருவாக்கப்படுகின்றது. வடிவம் கொள்கின்றது.

இலக்கியம் எப்போதும் குறிகளின் இலக்கியமாகவே அமையமுடியும் என்று “பார்த்” குறிப்பிடுவதைப்போல இப்பிரதிகளில் அனேகமான வற்றில் குறியீட்டு மொழியை கையாண்டு என் மொழிக்கிடங்கை அகலப்படுத்தியிருக்கின்றேன். ஆனால் அதன் எல்லை வாசகனுடைய சுதந்திரத்திற்கு உரித்துடையதாகவே இருக்கும்.

என்னுடைய இம்மொழியை வெறும் கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்கான ஊடகமாகக் கொண்டு வரவில்லை. இவை முதற்பருவ அனுபவங்களை கடந்து உங்களிடத்தில் பன்மைப்படும் என்று நினைக்கின்றேன். அது வருங்காலத்திற்கான பெரும்பாய்ச்சலை உங்களிடத்தில் நிகழ்த்திச் செல்லும் என எதிர்பார்கின்றேன்.

கவிதையை பொறுத்தவரை அது எப்பொழுதும், கவிஞனுக்கோ, வாசகனுக்கோ அல்லது விமர்சகனுக்கோ உரியதல்ல. இவர்களின் வேலை முடிந்ததும் கவிதை தனக்கான வெளியில் தன்னிச்சை கொண்டு அலையும். காலத்தில் புதியமொழிகளை அதுவே உருவாக்கும். என்னுடைய வரிகளுக்கும் இத்தகைய வலிமை இருப்பதாகவே உணர்கின்றேன்.

எனவே எந்தவொரு வாசக வெளியிலும் எனது கவிதைகள் அலைதல் பற்றி கிஞ்சித்தேனும் என்னிடத்தில் ஐயங்களில்லை.

இரண்டாவது தொகுப்பு வெளிவந்து பத்தாண்டுகள் கடந்து போன நிலையில் மூன்றாவது தொகுப்பான "வெள்ளை இரவு" வெளிவருகின்றது. இந்த பத்து ஆண்டுகளில் எனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையைப் போலவே எழுத்திலும் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இம் மாறுதல்களோடு என் சுயம் கலந்த கலவைகளாக இந்த தொகுப்பு வெளிவரக்காரணமாக இருந்தவர்களையும் என்னோடு பயணித்த, பயணித்துக்கொண்டிருப்பவர்களையும் நினைவில் கொள்கின்றேன்.

என்னுடைய வரிகள் தன்னிச்சை கொண்டலைந்து உங்களிடம் புதிய மொழிகளை உருவாக்கும்.

வெள்ளை இரவு / என்னையல்ல / நினைவுகள் -
 பாம்புகள் / முளைத்தல் / நதியாகிக்கடத்தல் / எனது
 சூரியன் / மீட்பனுயிர் / காதலின் பாடல் / கடலென
 வாழ்தல் / தான்தொன்றி / மழையை எழுதல் / முழு
 நிலவின் ஒளி / ஈரவிரல்கள் / காவிநெருப்பு / எமது
 பாட்டுக்களைப் பாடுவோம் / அவர்கள் / நதியை
 கடத்தல் / நிர்வாணம் / நூற்றாண்டுகளின் நாயகன் /
 பெருவெளி / கறுப்பு / யூதாஸின் முத்தம் /
 நேசஆலாபனை / ஒளி ஒப்பந்தம் / வெறுமையை
 மேவுதல் / அடவி / இரண்டாவது உலகம்

வள்ளை கீரவு

நீண்ட
இரவுகளெல்லாம்
பைத்தியக்காரனுக்கும்
கவிஞனுக்கும் மட்டுமானவை

இரவின்
தொடக்கத்தையும் முடிவையும்
பைத்தியக்காரனும் கவிஞனும்
அனுபவிப்பதைப்போல
இங்கெவரும் அனுபவிப்பதில்லை

இரவின் கறுப்பை
பைத்தியக்காரன்
உடலில் பூசிக்கொள்ளும் போது
கவிஞன்
இரவை
குடித்து முடித்துவிடுகிறான்

பைத்தியக்காரன்
நிலவை தூசனித்து முடிக்கும்
போது

கவிஞன்
நிலவை உறவு கொண்டு
களைக்கிறான்

ஏகாந்த இரவுகளில்
பைத்தியக்காரனும் கவிஞனும்
தார்ச்சாலைகளில்
கைகோர்த்தபடி
நிர்வாணமாய் திரிகிறார்கள்

அவர்கள்
இரவை
உண்டும் பருகியும்
பசியாறிடாது
ஆயிரம் கேள்விகளை
தம்முள் தொடுக்கிறார்கள்

இரவு
ஏன் கறும்பாய் இருக்கிறது
வெள்ளை
இரவொன்று இருக்காதா?
பகல்
ஏன் ஒளியால் நிரம்புகிறது?
கறுத்த பகல் ஒன்றைக்
காண முடியாதா?
இந்த பூமி
ஏன் கிழக்காய் சுழல்கிறது?
வடக்காய் சுழலும்
இன்னொரு கிரகம் கிடைக்காதா?

பித்தனுள் எழும் ஆயிரம்

கேள்விகளோடு

இரவு

இன்னும் இன்னுமாய்

நீண்டு கொண்டிருந்தது

கவிஞனின் பதில்களோ

கவிதைகளாய் முற்றடைந்த

போது

கவிஞனின் வித்துடலுக்கு

பைத்தியக்காரன் சிதை

மூட்டினான்

இரவு வெளுத்திருந்தது...

இருளடர்ந்த ஓரிரவில்
நீங்கள் என்னை
நெருங்கியிருப்பீர்கள்

என்னை
அடக்கிட முடியாமல்
என்னுடம்பை
கொன்று புதைப்பீர்கள்

நிலவு மட்டுமே
சாட்சியாயாகிப் போன
என் மரணத்தை
உங்கள் மனைவியின்
நிர்வாணங்களை மீறி
இரசிப்பீர்கள்

குடுவை மதுவின் மிச்சத்தை
என்னில் ஊற்றியும்
சுருட்டை புகைத்து ஊதியும்
என்னுடம்பை புதைத்தோ

மனமில்லையென்றால்
எரித்தும் விடுவீர்கள்

புதைத்த நிலத்தை..
நிலத்திலிருந்து எழும் விதையை..
எரிந்த சாம்பலை..
சாம்பல் கலந்த காற்றை..

?

நீனைவுகள் = பாப்புகள்

உலக வாழ்க்கை
பாப்புகளால் சபிக்கப்படுகிறது
வாழ்தலின்
ஒவ்வொரு நிமிடமும்
விடம் உடலுருவி
எங்கும் பாப்புகளே நெளிகின்றன

திரிந்து கயிறாகி
இதயத்தை இறுக்கவும்
ஒரு தவளையை போல
வாழ்க்கையை விழுங்கவும்
பாப்புகளால் முடிகிறது
நீண்ட உறக்கத்தில்
பாப்புகள் பிணைந்து
குட்டிகளினும்

உறக்கம் முழுவதும் பாப்புகள்
ஓராயிரமாய்
பெருகி வழிகின்றன

பாம்புகளை உண்டு அழிக்கும்
ஒரு உயிரியை இந்த உலகம்
கண்டறிய வேண்டும்
அல்லது ஒரு எந்திரமாவது
பாம்புகளுக்கு எதிராக
இந்த உலக இயக்கத்திற்கு தேவை

பாம்புகளை எப்படி கொல்வது..?

பாம்புகளை யார் எதிர்கொள்வது
பாம்புகளை கொன்ற
போதெல்லாம்
அவை
உயிர்த்தெழுந்து
பெருகுகின்றனவே

அதோ
கருகிய பாம்புகளில் சில
தப்பித்து
உங்களைச் சுற்றிக்கொள்கின்றன
என்
கரிய பாம்புகள் உங்களை சுற்றி
வெள்ளையாகின்றன

இப்போது நீங்கள்
உங்கள் மனக்காட்டை
எரிக்க வேண்டும்
பாம்புகளை கொல்வதுதான்
நம் வேலை

சிந்திக்காது எரித்துவிடுங்கள்

கருகிய அவை

மீண்டும் காண்டவம் போகட்டும்

நம்மால் பாம்புகளைக்

கொல்ல முடியாது.

முளைத்தல்

கவிஞனின் மரணம்
வெறும்
சாலை விபத்தல்ல

அது பேறுகால தாயின்
பிரசவ நாளைப் போலவோ
ஒரு விடுதலைப் போராளியின்
மரணம் போலவோ இருக்கும்

தேர்ந்த சிற்பியால்
செதுக்கப்பட்ட
கற்சிலையாக
கவிஞனின் கைக்குள்
அவனது மரணம்
செதுக்கப்பட்டுக்கிடக்கும்

மரண நாளில்
அவன் வீடு
வார்த்தைகளாளும்
சொற்களாலும்

நிரம்பி வழிய
கவிஞனின்
நிரந்தர மௌனத்தை
அவன் சகாக்கள்
கவிதைகளாக்குவர்

சில கவிஞர்கள்
கவிஞனின் வித்துடலை
மொழிபெயர்க்க
எங்கும்
கவிதைகளே
ஒப்பாரிகளாய் வழியும்

விருதுகளும்
பாராட்டுக்களும்
சவப்பேழையுள் அடங்கிட
ஊரடங்கிய பொழுதொன்றில்
இறுதி ஊர்வலம் நிகழ்ந்தேகும்

எழுதிமுடிக்கப்படாத
கவிதைகளுக்குள்
அவன் ஆத்மா சஞ்சரிக்கும்.

நுதியாக் கடத்தல்.....

மேடுகள் கடந்து
பள்ளங்களை நிரப்பி
ஓடும் அதன் வழி
வலிகளும் சுமைகளும்
பொருட்டாகா
நதியாகி கழிகிறது வாழ்வு

பெருவெளியில் உறைந்திடாது
கடலைத் தேடும்
நீண்ட பயணத்தில்

என் நதியின் குளிர்மை
என் நதியின் சாரல்
என் நதியின் இனிமை
என் நதியின் தெளிவு
என் நதியின் நலன்கள்
அனைத்தையும்

நீங்கள் அறிவீர்களல்லவா

என் நதியை வியந்து வாழ்த்தி
வாயாற புகழ்ந்து
வரத்துக் குறைய வசைபாடி
இன்னும் இன்னுமாய்
என் குளிர்மையில்
உங்கள் மரங்களில் பச்சை வார்க்க
பண்ணி

நதியின் வலியறியா
பெரு வாழ்வு வாய்க்கப்பெற்றீர்

வாழீர்
கிஞ்சித்தேனும்
என் நதியின் ஆழம் அறிவீரோ
அல்லது
என் நதியின் பாய்வலி அறிவீரோ

நதியின் துடிப்பு
நதியின் உறக்கம்
நதியின் மரணம்
ஏதேனும் ...
அறிந்திருக்கமாட்டீர்கள்
ஏனெனில்

காலப்பெருநதிகள்
ஒரு போதும்
தேங்குவதுமில்லை
உங்கள் முன்
அழுவதுமில்லை .....

எனது சூரியன்

நீங்கள்
புதிய ஆடைகளோடும்
பட்டாசுகளோடும்
இந்த ஆண்டின் நாளை
தொடங்கியிருப்பீர்கள்

சில வேளை
ஒரு மதுக்குடுவைக்குள்
சிரிப்பை பருகி
சிவந்த கோழித்துண்டை
சுவைத்தபடியே
ஆசையின் ஊனம் வடிய
காமத்தின் விதிகளையும்
கடந்திருப்பீர்கள்

பழையதை சுமத்தல்
அபத்தமானதால்
பழமையின் நினைவுகளை
சம்மட்டி கொண்டடித்து
மறக்கச் செய்திருப்பீர்கள்

நீங்கள்

அத்தனையும்

மறந்துபோன இரவில்

நான்

உங்கள் குளுமைக்கான

நிலவையும்

விடியலுக்கான

சூரியனையும்

எடுத்து வந்திருக்கிறேன்

உங்கள்

புதிய உலகத்தின்

புதிய வாழ்வுக்காக

நிலவையும் சூரியனையும்

கடவுளைத்தவிர

ஒரு கவிஞனால் மட்டுமே

கொண்டுவர முடியும்

நானை

எனது சூரியன்

உங்களுக்கான விடியலை தரும்

உங்களது இரவில் எனது நிலவு

குளுமையை விரிக்கும்

அப்போது

சூரியசந்திரர்கள்

எனக்கானதாய் மட்டுமல்லாமல்

நமக்கானவையாக இருக்கும்.

ஓட்பனாயிர்....

படுக்கை விரிப்புக்களின்
அலங்கோலத்தில்
வாழ்வின் அசிங்கங்கள்
தொங்கிக்கொண்டிருக்க
விடிந்திருக்கிறது - இந்தக்காலை

முன் எப்பொழுதும் இல்லாமல்
ஒரு மழைப்பொழுதின்
தேநீர் கசத்துப்போக
கைபடாமல் கிடக்கிறது
தேநீர் குவளைகள்

மரணத்தின் வாசனை
காற்றோடு கலந்து வந்து
மழையென பொழிந்து வழிகிறது

இந்த மழையை
தேர்ந்த கவிஞனால் கூட
இரசிக்கவோ எழுதவோ
முடியாமல் போகும்

சபிக்கப்பட்ட உலகத்தின்
மீட்பன் ஒருவன்
ஜீவசமாதி அடைய
இனி வந்து
எங்கும் பரவி அழிக்கும்
பரலோக நெருப்பை
எந்த கவிஞனால் இரசிக்க முடியும்

இருந்தும்
மீட்பர்களைக் கொன்றே
பழக்கப்பட்ட உலக ஒழுங்கில்
காலந்தோறும் மீட்பர்கள்
மீள்வார்கள் - மரணிப்பார்கள்

ஆழ்துளையுள் போன
மீட்பனின் உயிரை தேடுங்கள்
அது ஒரு வேளை
பெத்தலகேம்
மாட்டுத்தொழுவத்தில்
ஆக்ராவின் மதுராவில்
மீண்டும் உயிர்க்கக்கூடும் .....

ஆர்ஜென்டினாவிலோ
வால்கா நதி ஓரமோ

அல்லது
வல்வெட்டித்துறையிலோ
பிறக்கக்கூடும்.

காதலின் பாடல்

இருள் எங்களை
போர்த்தத் தொடங்கிய
பொழுதில்

சிற்றலைகள் மோதும்
கரையொன்றில்
கால்களை புதைத்திருந்தோம்

எங்கள் மடியில்
மறைந்து போன சூரியனின்
வெம்மை
இன்னும் குறைவதாயில்லை
ஆனால்
நிலமும் குளமும் காற்றும்
குளிர்ந்தேதான் இருந்தன

தூரத்தில்
ஒளிர்ந்த நட்சத்திரத்தில்
எங்கள்
பெயர்கள் எழுதப்பட்டிருந்தது

நான் தேயாத சூரியனை
அவளுக்குப் பரிசளித்தேன்

பதிலுக்கு
குளிர்ந்த மழையை
அவள் திருப்பித்தந்தாள்

நான்
குறிஞ்சிப் பாட்டிசைத்தேன்
அவள்
முல்லைப் பண்ணிசைத்தாள்

காதலின் கீதம் காற்றில் பரவிட
கைகளை
இறுக்கிக்கொண்டே
தோழா
நீ என மீது கொண்ட
அன்பினாமும் எவ்வளவென்றாள்

காலம் தாண்டி வாழும்
மலைகளையும்
பெரு மரங்களையும்
ஆதியின் ரகசியங்களை
அறிந்த குளத்தினையும்

எங்கள் பெயர் எழுதப்பட்ட
நட்சத்திரத்தையும்
அதனோடு சேர்த்த
வானத்தையும்

காட்டிய பின்
மௌனமாயிருந்தேன்

தூரத்து மருதத்தில்
நாரை தன் துணையை
முத்தமிட்டுக்கொண்டிருந்தது

இருள் எங்களை
முழுதாய் போர்த்தியிருந்தது

எங்கள் கால்கள்
எங்கள் தாய்நிலத்தில்
இன்னும் ஆழமாய்
வேருன்றியிருந்தன....

கடலன வாழ்தல்

பெரும் பனித்திணிவாய்
உறைந்து கிடக்கிறது
கடல்

அலைகளேதுமற்ற
சலனமில்லா வெளியில்
அசையாது
நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட படகுகளை
சிலர்
இரசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இன்னும் சிலர்
ஓடியாடுகிறார்கள் ....

யாருக்கும் தெரிவதாயில்லை
கடலின் வலி!

முருநீலவீன் ஒளி

ஒருமுறையேனும்
கண்களை திறக்காத
சித்தார்த்தர்
தன் கண்களை
என் கனவில் திறந்தார்..

ஓ மன்னிக்க!

புத்தர் பெருமான்
தன் கண்களைத் திறந்தார்

தம்மபதமும்
திரிலோகவதமும்
திரிபீடகமும்
கொண்டு எழுப்பப்பட்ட
அக்கினியின் வெக்கையை
அவரால் தாங்கிக்கொள்ள
முடியவில்லை

ஐம்பத்தியாறுகளின்
எண்பத்தியேழுகளின்
அல்லது

தொண்ணூறுகளின்
வெக்கைதான் என்று
அதுவரை கண்மூடியிருந்தவர்
இதுவரை உணர்த்திடாத
வெம்மையை உணர்ந்தார்
நிர்வாணங்களை
துறவிகள்
எப்படிப் பார்ப்பதென்றும்
தயங்கினார்

இதுவொன்றும்
கிரிஷாந்தியினதோ
மன்னம்பேரியினதோ
அல்லது
உடலில் துணியகற்றி
ஓராயிரம் இராணுவ வீரர்களை
கடந்த வன்னிமகளின்
நிர்வாணமோ
இல்லை என்பதனால்
அகலமாய் கண்களைத்
திறந்து பார்த்தார்

அது
தனது நிர்வாணம்
என்பதை உணர்ந்தபடியே
நடக்கத்தொடங்கினார்

திடீரென்று ஓடி வந்த
அப்புக்காமி

தரையில் தள்ளிவிட

தன் சீடன் சாரிபுத்திரன்

துணையோடு

மீண்டும் எழுந்து நடக்கிறார் புத்தர்

சீடர்கள் மெதுமெதுவாய்

அவரை விட்டு விலகி

ஓடத் தொடங்கினார்கள்

உபாலியும்

சபூதியும்

அனுருத்தரும்

புத்தர் பெருமானை

சம்புகோளத்துறைமுகத்தில்

எழுநூறு தோழர்களோடு

நிறுத்திவைக்கப்பட்ட கப்பலில்

ஏற்றிவிடுகின்றனர்

லும்பினிக் கரையில் இறங்கி

வீடு நோக்கி நடக்கும்

புத்தர் பெருமகனாருக்கு

உடலும் மனமும்

களைத்துவிட்டது

மீண்டும் சுஜாதையிடம்

மோர் குடிக்க வேண்டும்

போலுள்ளது

மீண்டும்

அரசமரத்தடியில் இளைப்பாற
வேண்டும் போலுள்ளது

இருந்தும்

தன் வீடு நோக்கி விரைவாய்
நடக்கிறார்

வீட்டை அடைந்து

கதவுகளைத் தட்டிப்பார்க்கிறார்

கதவுகள் திறப்பதாக இல்லை

தன் வீட்டு சுவர்களை

ஏறித்தாண்டி

உள்ளே இறங்குகிறார்

புத்தர் பெருமான்

ஒ மன்னிக்க

தன் வீட்டு சுவர்களை ஏறித்தாண்டி

உள்ளே இறங்குகிறார்

சித்தார்த்தர்

உள்ளே

சிரித்த முகத்துடன்

மனைவி யசோதரை

பாற்சோறு

சமைத்துக்கொண்டிருந்தாள்

மகன் ராகுலன்

வெசாக் தோரணங்களை

கட்டிக்கொண்டிருந்தான் ...

தான்தோன்றி..

இரவு வானில்
சூரியன்
உதித்துக்கொண்டிருந்தது

நிலவு
பக்கத்துக் கிரகத்தில்
பகலை விசாலித்தபடி
இருக்கின்றது

மழையின் வெம்மைக்கு
ஒரு குளிர்நீரும்
வெயிலின் குளிர்ச்சிக்கு
ஒரு சுடுநீரும்

கனவில் உறக்கமும்
உறக்கத்தில் விழிப்பும்

இன்றைய தேவையாய்
இருக்கின்றது

உணவின் பின்னரே
அதிகம் பசிக்கிறது
பசித்த பின்னர் உணவு
தேவையற்றதாகி விடுகிறது

இப்படித்தான்
இந்த வாழ்வை
வாழ்ந்து
தொலைக்க வேண்டியுள்ளது...

இதற்கிடையில்
பிரம்மன்
ஒவ்வொரு முகம் கொண்டும்
தன் மனைவியோடு
மூன்று முறை கலவி
கொள்கின்றான்.

மழையை எழுதல்

தன்னை எழுதாததால்
மழை
என்மீது கோபித்துக்கொள்கின்றது

இப்போதெல்லாம்
என் முற்றத்தை
அது நனைப்பதில்லை

மழையின் கோபத்தால்
எனக்கு
குடையோ
மழை அங்கியோ
தேவைப்படுவதுமில்லை

மழை வேண்டுமென
நான் எதிர்பார்க்கின்ற போது
மழைக்கான அழகிய கவிதை
என்னிடமிருக்கும்

அப்போதெல்லாம்
மழை வருவதில்லை

மழையின் மீது எனக்கு
கோபமாயிருக்கும்
அதன் ஏமாற்றம்
அதன் துரோகத்தை
நான் ஒரு போதும்
மன்னிப்பதில்லை

ஏன் நான்
மழையை எழுத வேண்டும்?
மழையை எழுத
ஆயிரம் கவிஞர்கள்
இருக்கிறார்களே
மழையை எழுதுவதால்
ஆயிரம்
கவிஞர்கள்
பிறக்கிறார்களே...

இருந்தும்
மழை ஒரு பிடிவாதக்காரி
என்னை
கவிஞனாக்கியே தீர
இப்போதெல்லாம்
அடிக்கடி பெய்கிறது...

ஈரவீரல்கள்

கறுப்பாய் வடியும் இரவில்
உன்னை
என்னில்
வரைந்து கொண்டிருக்கிறாய்

நீ அறியாமலே
உன் கண்களால்
நான் அழுதுவிடுகிறேன்

ஆனால்
நீ வரைந்த என் ஓவியம்
நூற்றாண்டின் பொக்கிசமாய்...
சிரித்தபடி இருக்கிறது

ஈரம்
மறு முனையில்
உன் கண்களில்
ஒரு ஓவியத்தை
வரைந்திருக்கிறது.

எந்த மழையிலும்
அந்தத் தீ
அணைந்து போகவில்லை
அவர்களதை
தம் அடி நெஞ்சில்
பதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்

அந்தத் தீயை
நீங்கள்
அறிந்திருக்கிறீர்களா?

அன்றோர்நாள்
ஆயிரம் காலத்து
அறிவுச்சுரங்கத்தை
எரித்த நெருப்பு அது

உங்கள் வீடுகளை
உங்கள் உடமைகளை
உங்கள் உயிர்களைத் தின்று
ஜீரணிக்காத பெருந்தீயது

பசுங்காடுகள்
எதையும் ஏற்காது
பாலை மனமே தாங்கி
பகையாய் எமக்கெதிரே
அவ்வப்போது எரிந்துவிடும்

அத்தீயை
அக் காவிநெருப்பை
அணைக்கும் ஒரு நவீன மழை
எங்கள் தேசத்தில்
இது நாள் பெய்ததில்லை

அந்நெருப்பை
உங்களால்
என்ன செய்ய முடியும்
காவி நெருப்பை
எவ்வாறு அணைக்க முடியும்

உங்களிடம்
மழை இருக்கின்றதா
அதுவும்
பெருமழை இருக்கின்றதா
அல்லது
தீ இருக்கின்றதா?
அதுவும்
பெருந்தீ இருக்கின்றதா?

எழு பாட்டுக்களை பாடுவோம்

செம்மண்ணின்
வேர் பற்றி
படர்ந்துகிடக்கிறது
காந்தள்

மஞ்சளும்
சிவப்புமாய்
இலட்சியத்தின் நிறங்களில் ஊறி
விடுதலைக்கீதத்தை
இசைத்தப்படி
வேட்கை தணியாது
காற்றிலாடுகிறது

காந்தள்களைப் போலவே
நாமும்
வேர் பற்றி படருவோம்
இலட்சியத்தின்
நிறங்களில் ஊறி
வேட்கை தணியாது
ஆடுவோம்

ஒற்றைக்கனவில்
மூர்ச்சித்தவர்களின்
நினைவுகளை
தாங்கிய நாளில்
அவர்களுக்கான
எமது பாட்டுக்களை பாடுவோம்

வாருங்கள் தோழர்களே
அவர்களுக்கான
எமது
பாட்டுக்களை பாடுவோம்

காந்தள்களை போலவே
வேர்பற்றிப் படர்ந்து
மஞ்சளும்
சிவப்புமாய்
நிறங்களில் ஊறி
வேட்கை தணியாது
ஆடுவோம்....

நாமும்
நமது கீதத்தை இசைப்போம்
விடுதலைக்கான
நமது பாட்டுக்களைப் பாடுவோம்.

அவர்கள்

பல்லாயிரமாண்டு

கால பகையை

தங்களின்

வேதத்தில் சேர்த்து

உச்சாடித்தவர்கள்

தொல் வேதத்தின் உண்மையை

பொய்யாக்கியபடியே

வெள்ளிகள் தோறும்

விளக்கினார்கள்

இறைமகளின் பெயராலும்

அவர் தம் இறுதித்தூதனின்

பெயராலும்

தக்பீர் ஒதி தகாதன செய்தார்கள்

அவர்களின்

உம்மத்தை தனிமைப்படுத்திவிட்டு

ஓர் புது சுவனம் தேடினார்கள்

பகையை

உண்ணலிலும் பருகலிலும்
சிறிது தொட்டுக்கொண்டார்கள்
ஓரிடம்விடாது
உடன் கொண்டும் சென்றார்கள்

வேதத்தின் வடங்களோடு
பகையை சேர்த்து
வெடிகுண்டுகளாக்கி
வெடித்துச் சிதறினார்கள்

அதோ

அவர்களின் தொல்மறை
மௌனித்துக்கிடக்க
ஏதுமறியா உம்மத்து
நரகத்தரையில் புரள்கிறது ...

எங்கள் பிதாவே

நீர் அவர்களுக்காகவும்
வேண்டிக்கொள்ளும்.

நதியை கடத்தல்

தோழனே
நாமிருவரும் பெருநதியை
ஒன்றாக கடப்போம்
வாழ்க்கை கடலின் ஆழத்தில்
கரைந்து போன நமக்கு
நதியின் ஆழம் பொருட்டல்ல

நெடுநீண்ட பயணத்தில்
இரவின் குளிர்மையையும்
பகலின் வெய்யிலையும்
பருகி வளர்ந்த எம்மை
அலைகடலும் அடர்காடும்
அன்றோதும் செய்ததா

இந்நதி
எமக்கொரு பொருட்டல்ல
கைகோர்த்தபடியே
ஒன்றாய் கடந்து விடலாம்
பிரிவினைகளால்
பிளந்து கிடக்கும் பழையகரை

இனி எமக்கு வேண்டாம்
உரிமைகள்
மண்ணூன்றிக் கிடக்கின்ற
நமக்கான கரையை
நாம் அடைய வேண்டும்
நம் வாழ்வின் வசந்தங்களை
அடைய
அத் தனிக்கரையே
நமக்கு அடியாயிருக்கும்

தோழனே!

இரவின் கோடியில்
இந் நதியை கடந்து விடுவோம்
விடியலில்
எம் ஈரங்களை உலர்த்த
நம் தோழர்கள் தூரியனை
சிறைப்படுத்தியிருப்பார்கள்

வா

நாமிருவரும்
ஒன்றாய் கடப்போம்.

நீர்வாணம்

குறிகள் வலுவற்ற சிலர்
எங்கள் நீர்வாணங்களை
தங்கள் கனவில் கண்டார்கள்

எங்கள் உள்ளடைகளை
களவாடி மோந்த படி
கைகளால் தடவி அசைத்து
எங்கள் குறிகளை அளந்து
தங்கள் குறிகளை
ஏற்றியும் இறக்கியும்
மேலும் கீழும் அசைத்தும்
ஒப்பனை செய்து கொண்டார்கள்

எங்கள்
நீர்வாண நினைவுகளோடு
தம் துணைகளோடு
புணர்ந்த பின்னர்
தம் குழந்தைகளை பார்த்தபடி
சொல்கிறார்கள்

அவற்றின் நீர்வாணம்
எங்களை
ஒத்திருக்கின்றதென்று.

நூற்றாண்டுகளின் நாயகன்

நான்

யாரென்றே அறியா நாட்களில்

அவன்

எனக்கான பாதைகளை

உருவாக்கி நடந்தான்

நாளொரு பொழுதாய்

எல்லைகளை கடந்தான்

காற்றாய் கடலாய்

ஒளியாய் வியாபித்தான்

அவன்

பகல் சூரியனின் நம்பிக்கையில்

இரவுகளுக்காக

ஓராயிரம் விண்மீன்களால்

தீப்பந்தமொன்றைச் செய்த

நூற்றாண்டுகளின் நாயகன்

கற்களில்லா பாதையொன்றை

எனக்காய் செதுக்கி

அதில் எமக்கான சூரியனை

காட்டி மறைந்தான்

அந்த

ஒற்றைச் சூரியனின்

கதகதப்பில்

எங்கள் ஈரங்களை உலர்த்தும்

நாளொன்றுக்காக

எமக்கான பாதையில் நடக்கிறேன்

இரவில்

அவன் தந்த தீப்பந்தங்களோடும்

பகலில்

அவன் காட்டிய

ஆயிரம் கிரணங்கள் தெறிக்கும்

ஒற்றைச் சூரியனோடும்.

நாங்கள் மௌனித்த
பெருவெளிகளில்
உங்கள் வானம்
உடைந்து போகும் சத்தத்தை
ஓர் நாள் கேட்பீர்கள்

உங்கள் நிலத்தின் மேல்
பிணந்தின்னிகள்
திரியுமன்னாளில்
வலிகளின் வரி சுமக்க
உங்களில் ஒரு கவிஞன் இரான்

மலையும் மழையுமாய்
ஒரு நாள் அழித்து முடிக்க
நீங்கள் சேமித்த பாவங்கள்
மற்றொரு நாள் வெடித்து
அழிக்கும்
கவலைப்படாதீர்கள்
சொந்தங்களே
நாங்கள் ஒருபோதும்
பாற்சோறு கிண்டோம்
பரிமாறோம்.

இரவை
சாபத்தின் புதல்வர்களே
புசித்திருக்கிறார்கள்

வாசனை பூசிய பதாதைகளால்
நிலவின் ஒளியை மறைந்து
இருட்டின் மடியில்
சாமகீதமிசைத்தபடி
சதைகளை இழுத்து
புசித்திருக்கிறார்கள்

விடியலில்
எச்சில் எலும்புகளை
நாய்கள் சில
நக்கியும் கடித்தும்
இன்னும் சில
நக்காது கடிக்காது
குரைத்தபடியிருக்க

உலகம் அழியும் ஒரு நாளில்
உரைப்பதற்கென்று
நிலவு கூறும் சேதிகளை
தூரியனோடு வானமும்
கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

யூதாஸின் முத்தம்

யூதாஸ்
சிலுவையை சுமக்கும்
நாளொன்றில்

யேசுவின்
சட்டைப்பைகளில்
முப்பத்தியொரு
வெள்ளிக்காசுகள் இருந்தன

அன்று

ஏரோதின்
அரண்மனையில்
ஒளியேற்றி விட்டு
தென்கடலில்
ஒளிந்தது சூரியன்

எருசலேத்தின் இரவுகள்
நிலவற்றுப்போய்
முப்பத்தியொரு

நட்சத்திரங்களின் ஒளியானது
யூதாஸின்
தலையிலேற்றப்பட்ட
முள்முடியில்
உபகாரிகளின்
உலகம் பரவசப்பட்டது

கல்வாரி பாதையில்
யூதாசுக்கு விழுந்த
ஒவ்வொரு கசையடியாலும்
கிழித்தெரியப்பட்டது
யேசுவின் முத்திரை

நாள் நான்கில்
யூதாஸ் உயிர்த்தெழுந்த போது
யேசுவின் கால்களில்
யூதாஸின் எச்சில்
துளிகளிருந்தன.

நேச ஆலாபனை

குளிர் இரவில்
தன் இயலாமையின்
எல்லையிலும்
உறையாதிருக்கிறது நம் தேசம்

கால வேள்வியில்
கனன்று கொண்டிருக்கும்
பரலோகத் தீயில்
எரிந்த எம்மிடையே
தீண்டியும் தீண்டாமலும்
விலகி நிற்கிறது குளிர்

அன்பே
துளியளவும் உறையாதிருக்கும்
காதலின் சாட்சியாக
இரவின் கோடி முழுவதும்
வான் மழை
உன்னை பெய்தபடியிருக்கிறது

பேரலைகள் மீண்டெழும்
நம் வாழ்வில்
இன்னும் நாம் கரைகளையும்
கடக்காதிருக்கின்றோம்

வா
இனியும்
நம் பிணைப்பின் நரம்புகளை
இறுகமுடித்து விட்டு
கட்டவிழ்க்கப்படாத
காகித விதிகளை பார்த்துச்
சிரிப்போம்

வழமை போல
எனக்குள் நீயும்
உனக்குள் நானுமாய்
ஆயிரம் முத்தங்களை
பரிமாறிக்கொள்வோம்

நேசம் பனியால் ஆனாலும்
நம் நேசம்
உறையாதிருக்கட்டும்.

ஓள் ஒப்பந்தம்

அந்திப்பொழுதொன்றில்
ஞாயிறை கண்டவர்கள்
சிரித்தார்கள்

வானின் அடியிலும்
கடலின் விளிம்பிலும்
அது மறைவது கண்டு
கொண்டாடினார்கள்

ஞாயிறு இல்லா விடியலை
சூரியமரணம் எனப்
பெயரிட்டார்கள்

தம் விடியலை
தொலைத்தல் பற்றி
அவர்களிடம்
எந்த உரையாடலும்
அப்போது
இருந்திருக்கவில்லை

மாற்றுச்சூரியனும் இல்லாத
இடைவெளியில்
சூரிய மறைவை
கொண்டாட துணிந்தார்கள்

நீண்ட உறக்கத்தின்
பின்னிரவில் வந்த
பேரொளியின் இளவலைக் கண்டு
மனம் சஞ்சலித்து
தங்களைத் தாமே கிள்ளி
உணர் நிலையை சரிசெய்து
கொண்டார்கள்

பேரிருள் கிழித்து வரும்
ஞாயிறைப்
பார்க்கவும் முடியாதவர்களாய்

மறுநாள் அந்தியில்
அதன் மறைவைப் பார்த்து
கொண்டாடினார்கள்
சலன உறக்கத்தின் பின்னிரவில்
நிலவுடன் ஒளி ஒப்பந்தம்
செய்து கொண்டார்கள்

பின்னும் சிரித்தார்கள்
சூரியன் வந்தது
அவர்கள் சிரித்தபடியே
இருந்தார்கள்

ஆனால்

எட்டமுடியாத வானத்தின் மீதும்
ஏற முடியாத மலைகளின் மீதும்
தாண்ட முடியாத கடல்களின்
மீதும்

சூரியன் வந்து

கொண்டிருந்தான்

இன்னும் அவர்கள்

காகக் கூடுகளில் இருந்து

சிரித்துக் கொண்டோன்

இருக்கிறார்கள்.

வெறுமையை மேவுதல்

இன்றிலிருந்து
உலகு சபிக்கப்படுகிறது
மரணம்
காற்றில் கலந்து வர
எல்லோரும்
உங்கள் சாளரங்களை
திறந்து வையுங்கள்

இரக்கமில்லாத
இவ்வுலகு
இனி யாருக்கு வேண்டும்
நாம்
மரணத்தை பருகுவோம்
மறுமையை அடைவோம்

இந்த உலகம்
பாவமேவியது
நாம் எல்லோருமாக
மரணத்தை சுவாசிப்போம்

நிலவு மரணித்துப் போகையில்
வெறுமை மேவிய வானத்தை
யார் இரசிப்பது ?

இலைகள் அசையாத
நிசப்த இரவில்

கறுத்த
தார்வீதிகளில்
வெப்பம் குளிக்கும்
யானைகளைப் போல

உன்னை
மீட்டிக்கொள்கிறேன்

ஆனாலென்ன

நமதான நேசம் என்பது
பெரு வனத்தின்
குளிர்மையாலானது.

கிரண்டாவது உலகம்

உலகத்தை கிழித்து
வெளிவந்து
யாருமற்ற
கிரகம் ஒன்றில் போய்
வாய் குழறி அழ வேண்டும்

திக்குகளுக்கெல்லாம்
தீவைத்து விட்டு
நிலவில் கல்லெறிந்து
சூரியனில் நீர் ஊற்றி

பூக்களை தணலிட்டு
புன்னகிக்க வேண்டும்
குறைந்தபட்சம்
என்னில் வலிமையில்லா
உயிரியொன்றை
துடிக்கத் துடிக்க சாகடிக்க
வேண்டும்.

இவ்வளவுதான்
இப்போதைக்கு
பெரிதாய் ஒன்றுமில்லை ....

பவித்ரன் அவர்களின் கவிதைகள் தமது
கட்டமைப்பில். சமூகம் மீதான
அவதானிப்பினூடே. அதன் சமகால
அசைவியக்கங்கள் மற்றும் அவலங்களை
பேசுபவை.

இந்த கவிதைகள் மற்றும் அதன் வாசிப்பு
பின்பான யோசிப்பு என்பன என்னுள் ஒரு
வெற்றிடத்தையே உருவாக்கி சென்றன.
எனது வாசகநிலை அனுபவம் இது.
ஏனெனில் அவை கிளர்த்தும் அனுபவங்கள்
அவ்விதமானவை.

ஆனால் இந்த கவிதைகளின் மொழி சார்ந்த
வாசக அனுபவம் சட்டென அந்த
வெற்றிடத்தினை நிரப்பி விடுகின்றது. ஆக
பவித்ரன் அவர்களின் கவிதைகள் கருத்தியல்
மற்றும் மொழியியல் சார்ந்து இடையறாத
இயக்கத்தினை வாசகனுள் நிகழ்த்தி
கொண்டிருக்கின்றன.

லலிதகோபன்

இதனால் இவை காட்சியாகவும் படிமங்களாகவும் நேர் நின்று
உரையாடும் குரலாகவும் மாறி ஂபம் கொள்கின்றன. காலத்தைப்
பிரதிபலிப்பதாகவும் காலத்தைக் கடந்து நிற்பதாகவும் மாறி மாறி
கோலம் காட்டும் இந்தக் கவிதைகளில்
நம்காலத்தின் ஂளியையும் நிழலையும் கூடக் காணலாம். இந்தக்
குரலுக்கு, இந்தச் சொற்களுக்கு, இந்தக் காட்சிகளுக்கு, இந்தப்
பயணத்துக்கு நம்மைத் தயார்ப்படுத்திக் கொண்டால் நன்மைகள்
அதிகம். அதிசயங்கள் அதை விட கூடுதல்.

-கருணாகரன்-